

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ ГАТАНКИ

chitanka.info

Бяла, бяла лехица
с черна, черна пшеница,
жънеме я с очите,
мелиме я с главите
и с погача богата
храниме си душата.
Що е то?

(Книгата)

Расъл Тодор през пости —
тънък, дълъг, без кости,
във къщи му краката,
във небето — главата;
тих ветреца ли повее,
безшумно го люлее,
огъва му снагата,
развява му косата;
луд ли вихър задуха,
оскубва му кожуха,
отвява му главата,
разкъсва му месата.
Що е то?

(Димът)

Търкуланчо от Раздолци
на гръб носи триста колци,

остави го във горица —
дебне като стар пѣдарин,
затумкай му рѣченица —
скача като млад сватбарин.
Що е то?

(Таралежът)

Роглю няма ушенца,
Роглю няма краченца,
а си ходи в полята,
а си гази в тревата.
На гърба му товарче —
вито-вито самарче,
пресрецини го, детенце,
побутни му рогченце —
ще си влезе в товарчето,
в товарчето, в самарчето.
Що е то?

(Охлювът)

Дълга, дълга Бърборанка
няма кости, нито сянка,
пей и тича пълзешката
през нивята, през полята.
Щом я слънце дълго грее,
тя започва да слабее,
тя започва да се свива
и да става мълчалива.

Но заплиска ли я дъжд,
тя набъбва изведнъж,
тя расте и дебелей,
и лудува, и се смей.
Що е то?

(Реката)

Голо, голо голаче
на skut седи, та плаче
като клето сираче.
Дочуха го момите,
захвърлиха иглите,
изскочиха сред село
с пъстри китки на чело.
Що е то?

(Гайдата)

Златна, златна пшеница
в синя, синя паница,
панницата некупена,
над земята захлупена.
Питаме се: къде я?
А сме всички под нея.
Що е то?

(Небето)

Воденичка
на стеничка,
денем нощем не спира,
работа си намира,
чука, трака, отпява —
сто години вървяла,
нито зрънце не смляла.
Що е то?

(Часовникът)

На стряха плаче
бяло юначе,
че ми го вече
слънце напече.

Ти знаеш много — кажи, кое е
това юначе, що сълзи лее?
То иде зиме тук от небето
и си отива пролет в морето.
Помисли!

(Ледът)

Тънка, дълга дългуша
няма корем, ни гуша,
няма ръце, ни крака,

а се влаци ей така!

*Погнеш ли я с тояга,
из тревата тя бяга
и сърдито съска,
също като гъска!
Що е то?*

(Змията)

** * **

*Бели, бели главички
със зелени очички,
с тънки, тънки вратлета
и със черни крачета.*

*Белчо лежи в полята —
те са скрити в земята.
Щом се Белчо подстори
да си иде в морето,
те излизат на двори
и ни радват сърцето.
Кой ги с обич не среща,
кой се тука не сеца,
че на тия момиченца
ний казваме к.....!*

** * **

*С много чудесии
пълен е света —
ето, две фунии*

на една греда.

Гредата е, драги деца, жива,
а с фуниите се течност не налива,
че през гърлата им, криви, та и тесни,
преминават само звуци, думи, песни.

Гатанката, вярвам, вече ще решите —
кой от вас не знае, че туй са у....!

* * *

Два извора чудни зная
на едно поле на края —
два извора обистрени
под два слога разлистени.

Никой от тях вода не гребе —
денем те оглеждат божето небе,
а пък нощем се покриват в мрака
с два похлупака.

Чудни извори са те —
имаш ги и ти, дете,
помисли си, па речи,
че се казват те о....!

* * *

Дива, дива самодива
покрай плета се прикрива,
там се ражда във зелена риза
и цял живот нийде не излиза.

*Пазете си краката, другари,
че тя ще ви близне и опари!*

*Как се казва тая самодива?
к.....!*

** * **

*Всеки от нас има две верни слугини,
без които сам той нито лев не чини.
Вий мислите вече, че туй са очите,
ала ще сгрешите —
слугините, за които се въпрос повдига,
имат по пет дечурлига.*

Не бързайте, и туй не стига!

*Децата са, значи, десет, но от всички
грамотни са само трички!
Сега вече кажете,
че това са р.....!*

** * **

*Ний сме девет момчета,
девет чудни братлета
и едничка сестричка,
кръгла като паричка.
Ний за думи сме неми,*

*но сме бройци големи,
но сме чудни сметачи —*

само дай ни задачи!
Що е то?

Потъркайте си челата
и отвърнете: „ч.....!“

* * *

Пристигна ни златен гост,
на направи дивен мост.
Прехвърли го над селата,
от край до край на земята,
нашари го с чудна четка —
да пъстрее и да светка.
Що е то?

Кажете ми сега,
не е ли туй д.....!

* * *

Кротко седи на земята
една булка мустаката,
на си преде, на шумурка
без къделя и без хурка,
затуй ходи тя, горкана,
във непредена премяна.
Що е то?

Тая булка кротка
се нарича к....!

* * *

Търкул, търкул, Блушко,
какво носиш бе, душко?
— Нося яка премяна,
от бял мрамор изляна,
нося в сърце от злато
будилниче крилато.
Що е то?

По златното му сърце
ти позна, че е я....!

* * *

Тънък щърколак
само с един крак
и той го е сврял
в ботуш от метал.
Дядо стана отзарана,
за кривия врат го хвана
и отиде с него той на пазар,
тъй като тоз незнаен голицар,
макар еднокрак,
е силен и як
и като любезен юначага
той на дяда из пътя помага.
Що е то?

Тоз як и сух дългун
се казва б.....!

* * *

На дърво — едно летище,
на летището пък вижте;
писан-шарен самолет,
малко чудноват на глед.
Самолета полети,
нищичко не чуваш ти.
Ала кацне във клонака
и започне тъй да трака,
че жабоците в блатата
в миг се гурват под водата
и от ужас онемели,
плюят в пазвите си бели.
Що е то?

И сукалчетата ще рекат,
че това, дечица, си е щ.....!

* * *

— Хей, другарче, можем ли обуха
на таз баба дебела кожуха?

— Стой, не думай! Би се оскърбила,
а пък има тя ужасна сила
и макар че се прави светица
и си хапва медац и тревица,
ти недей се във опити впуска:
може да те схруска на закуска.
Що е то?

Мисля, ясно стана,
че туй е м.....!

* * *

Суха, суха госпожица,
само кости — без кожица,
а пък устата ѝ неми
цяла педя са големи
и като намерят плат,
разпокъсват го със яд —
затуй тая голицарка
на шивача е другарка.
Що е то?

Кой не знай, че тая госпожица
се нарича н.....!

* * *

— Кой тука си позволява
да вдига такава
врява?

— Ах, недейте оскърбява!
Та това е един певец прочут!
Той е във обувки от кокал обут
и за да започва сявга с верен тон,
носи на глава си голям камертон,
само че не е от метал,
а от месо и хрущял.
Що е то?

И без да си от село Видраре,
ще познаеш, че туй е м.....!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.